

Ὁ κ. Βούλγαρης προκτενάζει τὴν χώραν ντυτικῶς !
Καὶ ὁ κ. Τρικούπης ἤλθε νὰ πύση τὴν προφθίναν.
Καὶ ὁ κ. Βούλγαρης πιστεύετε, ὅτι κάμνομεν κἄτι.

Δὲν κάμνομεν τίποτε. Προφθοῦμεν τὰς προκτενάζας, ἢ μάλλον ὡς παλιάρσοι ὑποκρινόμεθα τοὺς προκτενάζομένους, κινθύντες τὸν οἶκτον ἡμῶν αὐτῶν καὶ τὸν μέχρι δακρύων γέλωτα τῶν ἀγαθῶν γειτόνων μας Ὀσμηνλήδων.

ΣΤΡΥΦΟΛΟΓΙΣΜΟΣ.

ΤΟ ΑΝΕΚΚΛΗΤΟΝ

Ἄντιφρόνητον εἶναι, ὅτι οἱ νόμοι οἱ ἀφορῶντες εἰς τὴν ἐπιστρατεῖαν παρ' ἡμῶν καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ εἰς τὴν ἀφορῶντα ἐγένοντο καὶ γίνονται χάριν παιδιᾶς. Βουλκί καὶ κυβερνήσεις καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει ἠττολήθησαν καὶ ἐξκολουθοῦσιν ἀσχολούμενοι εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ κωμικοῦ.

Τοιαῦτα φαινόμενα ψυχολογικὰ εἶναι μὲν σπάνια, ὅχι ὅμως καὶ ἀγνωστὰ εἰς τὴν ἱστορίαν, ὀνομαζόμενα παρὰ τῶν ἱατρῶν μὲν ἐπιδημικαὶ νευρώσεις, παρὰ δὲ τῶν ἀπλοστέρων τοῦ διαβόλου πείραξις.

Ὁ Ἄσμοδαῖος εἰξεύρει, ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖον καὶ ὅτι ἡ κωμικὴ μορφή εἶναι ἔργον τοῦ ἐν τῷ Ἄδει ἀντιπάλου τοῦ Βασιλέως Βελλεβοδῆ. Μεγάλῃ ὄντως καὶ ἐπιφοβῶς ἡ μυστηριώδης δύναμις τοῦ ἡγεμόνος τούτου. Οὕτω, λόγου χάριν, κατώρθωσεν ὅπως ὀλοκλήρως ὁ καλούμενος ἑλληνισμὸς νὰ μὴ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλωτα, ὅτε οἱ ἀρμόδιοι κηρύττουσιν ἀνεκκλήτων τὴν κατὰ τὴν ὡς στρατιώτου βρέφους ἐννέα μηνῶν ἢ γέροντος ἐννενηκοντα ἑτῶν, διότι ἐσημειώθη τὸ πρόσωπον τοῦτο μὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἐν τοῖς στρατολογικοῖς καταλόγοις, οὗς ἄλλως φυσικῶς ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξελέγξωσιν 120,000 ἄνθρωποι. Εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου δὲν ἤθελον εὑρεθῆ μύρια μέσα διορθώσεως τοιούτων προφανῶν καὶ τερατωδῶν ἀδικημάτων ;

Καὶ μίαν ὥραν περὶ τὴν ἡλικίαν ἀδικίαν ἐὰν ὑπῆρχεν, ἔπραπε νὰ ἐξεγερθῆ κατ' αὐτῆς τὸ δημόσιον φρόνημα ἐν Ἑλλάδι. Πλὴν δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο φρόνημα ἐν αὐτῇ, ὡς δὲν ὑπάρχει τὸ αἴσθημα τοῦ δικαίου. Γνωστὸν ἦτο μέχρι τοῦδε, ὅτι οἱ νόμοι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀναγκαιότατοι εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς κοινῆς οὔτε παρὰ τῶν κυβερνῶντων οὔτε παρὰ τῶν κυβερνωμένων ἐθεωρήθησαν ποτε παρ' ἡμῶν ἱεροὶ καὶ ἀπαραβίαστοι, καὶ ὁμοίως ἱεροὶ καὶ ἀπαραβίαστοι ἐθεωρήθησαν ἤδη προφανεῖς παραλογισμοί, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς πρὸς τὸν νόμον εὐλαβεῖας.

M.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Τὰ ἐλλείποντα θὰ συμπληρώσῃ ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων, μᾶς βεβαιοῖ ὁ φίλος Αἰὼν.

Ὁ Ἄσμοδαῖος πιστεύει, ὅτι ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων δεῖται χρόνου καὶ νοῦ.

Ἡ Κυβέρνησις, καθ' ἃ πληροφορεῖται ὁ Ἄσμοδαῖος, σέπτεται νὰ σχηματίσῃ σύνταγμα ἰδιαιτέρον, συγκροτούμενον ἐκ πνυτῶς εἶδους ἀναπήρων, τυφλῶν, χωλῶν, κουλῶν, εἰς οὓς προστεθήσονται νήπια καὶ ὑπέργῃροι καὶ πάντες οἱ ἐπαῖται, οὓς δὲν δύναται ν' ἀφίσῃ ἀχρησιμοποίητους διοικήσεις σοφῆς. Τὸ σῶμα τοῦτο ἐκρίθη ἀναγκαῖον, ἵνα συγκινή τὰς μιλῆσας καρδίαις τῶν Φράγγων τῆς Ἑλλάδος προστατῶν, ἐθεωρήθη δ' ἐν γένει συναδὸν πρὸς τὴν τελευταίαν πολιτικὴν τῶν ἑλληνικῶν κυβερνήσεων περὶ ἐπιτελείας.

— Κύριε ὑπουργέ, λυπηθῆτε τὰ τρία μου παιδιᾶ ; τί νὰ τὰ κάμω, ἂν πάρετε τὸν ἄνδρα μου στρατιώτη ;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω τίποτε.

— Ὅλιγων ἡμερῶν προθεσμίᾳ, κύριε ὑπουργέ, νὰ δώσετε εἰς ἐμέ . . .

— Δὲν καταλαμβάνω . . .

— Νᾶ, πῶς νὰ σᾶς εἰπῶ . . . δηλαδὴ, καταλαμβάνετε, γεννησιότατε . . . . νᾶ, χθὲς ἐλογχηράζαμεν μὲ τὸν ἄνδρα μου, πῶς ἂν μᾶς ἐδίδατε εἴκοσι ἡμερῶν προθεσμίαν, ἔμπορούσαμεν νὰ σᾶς κάμωμεν κουμπάρον εἰς τὸ τέταρτο παιδί μας καὶ νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν ἐπιστρατεῖαν.

Μεταξὺ δύο ἐπιστράτων, χωλοῦ καὶ ἀρτίου :

— Ἄλλὰ πῶς θὰ βρῶσιν, ἀφοῦ μὲ λείπει τὸ ἕνα πόδι ;

— Ὁ πατριωτισμὸς σου θὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐλλείπον.

ΤΑ ΔΙΑΒΑΘΗΡΙΑ

Γνωστὸν, ὅτι τὸ Ἰπουργεῖον ἠρνήθη αὐθακίρετως διαβατήρια διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς δικόφουρο πολίτας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι θὰ τοὺς καλέσῃ ποτε εἰς τὰ ὄπλα. Ἄλλ' ἀφοῦ ἤδη παρακωλύει τὴν ἀναχώρησιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δικτὶ νὰ μὴ παρακωλύσῃ αὐριοὺς τοὺς πολίτας νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ δῆμου εἰς δῆμον ὅπως εὐκολώτερον δικνεῖμα αὐτοῖς ποτε τὰ φύλλα πορείας ; Πλὴν ἐὰν οἱ κομπογιαννῆται ὑπουργοὶ μας ἐγνώριζαν τὴν ἱστορίαν, θὰ ἐνθυμοῦντο, ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἡ δουλοπαροικία καθιδρύθη ἐν Ῥωσίᾳ δι' ἀπλῆς διοικητικῆς ἀπαγορεύσεως πρὸς τοὺς ἀγρότας ἐκ τῶν πολιτῶν τοῦ νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ δῆμου εἰς δῆμον. Περίεργον θὰ ἦτο ἀληθῶς ἐὰν ἐγένετο καθιδρυτῆς τῆς δουλοπαροικίας ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἰπουργός, αὐτός, ὅστις ἀρείλει τὴν θέσιν του, ὡς ἰσοτίμου πολίτου, εἰς τὴν χειρακφῆσιν τῶν κατωτέρων τάξεων.

De Capodilista.